

DE GEESTEN- MEESTERS

Door Anna López Dekker

1. Ontwaken

Schijnbaar zijn we allemaal dood.

Tenminste, dat is wat de vrouw zei toen ik bijkwam. Ze gaf mij niet eens de kans om een vraag te stellen. Ik weet niet wat ik hiervan moet denken. Hoe kan ik dood zijn als ik er nog ben? Aan de andere kant, waarom zou ze zoiets zeggen als het niet zo was?

Ik ben zo gedesoriënteerd dat ik niet in staat ben om mijn omgeving in mij op te nemen. Ik heb geen flauw idee waar ik ben, laat staan hoe ik eraan toe ben. Dat maakt dat ik niet weet wat ik moet geloven, totdat ik mij de schokken herinner, dat vreselijke, schurende geluid van metaal dat te zeer onder druk staat. Het schip had dat nooit kunnen overleven, wat betekent dat de vrouw gelijk heeft en dat wij dat ook niet...

Het besef geeft me het gevoel alsof iemand mij in het hart steekt. Ik laat een voor een de mij zo bekende gezichten voor mijn geestesoog langskomen. Ik zie kapitein McLove voor me, en mijn norse maar zachtaardige chef Lt. Sands. Mijn vriendinnen Alyna en Preesha. De kinderen aan boord, met name de engelachtige gezichtjes van de Fonts-tweeling, met hun duivelse streken. Iedereen was gek op hen. Maar vooral moet ik aan Viyu denken. Mijn Viyu, mijn geliefde, mijn alles. Dood. Net als wij allemaal.

Een stalen hand lijkt zich om mijn keel te sluiten en alles wordt zwart. Dit was niet hoe het had moeten gaan. We zouden veilig op Sera 3 aankomen na een reis van maar twee Aardemaanden. We zouden het planetaire communicatiesysteem van de planeet gaan beheren, Viyu en ik. En we zouden nog lang en gelukkig leven.

Er was niets dat op dit einde wees toen ik op de *Aurora* inscheepte, het ruimteschip dat ons naar de kolonie zou brengen. Zelfs mijn ouders, die zich eerst zo tegen mijn vertrek hadden verzet, zaten vol op-

timisme bij het afscheid. Ze hadden hun eerste bezoekje aan mij al gepland, vrij snel zelfs. Ze waren van plan om te komen zodra de kolonie handel zou beginnen te bedrijven met andere planeten. Naar verwachting zou dat niet zo lang duren, slechts acht Sera 3 maanden. Dat is iets meer dan negen maanden op Sargasso 4, mijn thuisplaneet. Ik wist uiteraard dat ik die, en vooral mijn familie, zou gaan missen, maar ik keek vooral uit naar mijn nieuwe leven.

Sargasso 4 was altijd al te klein voor mij. Niet zozeer de planeet zelf, maar de mogelijkheden die ik er had waren gewoonweg te beperkt. Er was geen werk voor mij in informatie- of communicatietechnologie en mijn tests hadden uitgewezen dat andere beroepen voor mij geen optie waren. De kans om deel uit te kunnen gaan maken van het communicatieteam van de nieuwe kolonie, kwam voor mij als een geschenk uit de hemel. Wij zouden de tweede golf kolonisten zijn zodra Sera 3 klaar was om interplanetaire handel te gaan drijven. Het was de kans van mijn leven. Ik was ervan overtuigd dat ik daar gelukkig zou worden met Viyu aan mijn zijde.

Ook aan boord van de *Aurora* was ik gelukkig. Mijn medereizigers zagen hun tijd op het schip als vakantie, maar ik heb nooit graag stilgezeten. Daarom vroeg ik of ik bij het communicatieteam mocht. Ik vond snel mijn draai aan boord en vermaakte mij opperbest op de brug van het schip. Het vooruitzicht van de hypersprongen maakte mij nerveus, maar de eerste ging van een leien dakje. Daarna moesten we een paar dagen in de buurt van het Ellyka stelsel vertoeven totdat onze zonzeilen genoeg energie hadden opgeslagen voor de tweede en laatste etappe van onze reis.

Toen gebeurde het.

Midden in onze tweede hypersprong schudde een schokgolf het schip door elkaar. Er was geen tijd om erachter te komen wat daar de oorzaak van was. Het alarm begon te loeien, maar voordat de kapitein de kans kreeg om bevelen te geven, volgde er een tweede schok. De *Aurora* werd halverwege de sprong tot stilstand gedwongen, nog

steeds in de hyperruimte. Onze sensoren konden de bron van het obstakel niet waarnemen. De officieren bleven kalm, maar hun gezichten werden lijkkleek. Ik weet nog dat ik dacht dat het wel heel erg moest zijn als zij zo bang keken, ook al zei niemand iets. Ik kreeg het bevel om op alle kanalen een noodsignaal uit te zenden, maar de kapitein schudde licht zijn hoofd terwijl hij sprak. Het was alsof hij wist dat het tot niets zou leiden.

Ik voerde zijn bevel uit en op hetzelfde moment klonk er een geluid alsof er iets op het schip stampte. Het was net alsof een reuzeninsect met zijn zuignappen over de hele romp liep. Daarna ging alles heel snel. Het schip begon te vibreren, maar niet als één geheel. Elk deel leek een andere kant op te trillen. Hetzelfde gebeurde binnen in mij. Het laatste dat ik me herinner, is een verschrikkelijke pijn en een hoog geluid, als van een gil. Het was alsof de *Aurora* zelf het in doodsangst uitschreeuwde voordat het schip uiteengereten werd. Daarna werd alles zwart.

“Lyf, liefje, het is goed, het is goed.” Een vriendelijke, bezorgd klinkende stem brengt mij terug in het heden. Het is dezelfde vrouwelijke stem als degene die tegen mij sprak toen ik hier bijkwam, waar ‘hier’ ook mag zijn. Ik ben mij er niet van bewust dat ik mijn ogen heb geopend, maar blijkbaar is het wel zo want ik kan zien. Hoewel, ‘zien’ is een relatief concept op dit moment. Ik kan alleen een wittig licht onderscheiden, met daarin een donkerdere, ovalen vlek die voor mijn gezicht zweeft. Of misschien boven, of zelfs onder mij; ik ben mijn gevoel van richting totaal kwijt. Ik probeer te knippen om het beeld scherp te stellen, maar er gebeurt niets. Ik wil over mijn ogen wrijven en ontdek dat ik mijn handen niet kan voelen, of welk ander lichaamsdeel dan ook. Ik probeer te schreeuwen, maar mijn stem weigert dienst. Een golf van paniek trekt door mijn wezen. Toch heb ik geen van de gewoonlijke tekens. Mijn hart is niet sneller gaan kloppen, ik zweet of hijg niet, niets. Dat maakt mij nog banger. Hoe is dit mogelijk?

Ik duw het gevoel weg; daar heb ik nu niets aan. Ik moet een manier zien te vinden om grip te krijgen op de situatie en dat kan alleen als ik mijzelf ertoe dwing om kalm en rationeel te blijven. Voor zover ik dat kan. Dit is zó vreemd!

Is dit hoe het voelt als je dood bent? Als dat het geval is, weet ik niet zeker of ik dit wil. Niet dat ik een keus heb, denk ik wrang en vreemd genoeg helpt die gedachte mij om te kalmeren. Ik zal nooit kunnen wennen aan dit alles, maar ik wou dat ik kon zien. Ik wil nu toch echt weten waar ik ben.

Zodra die gedachte in mij opkomt, wordt mijn zicht als bij toverslag helder. Ik kan eindelijk het gezicht van de vrouw zien. Ze straalt alsof ik iets uitzonderlijks heb verricht.

“Goed gedaan,” complimenteert ze mij overdreven enthousiast. “Je hebt de controle over je gezichtsvermogen terug!”

Ze klinkt gemaakt opbeurend, alsof ze het heeft tegen iemand die traag van begrip is en van wie je niet te veel mag verwachten. Dat irriteert mij. Ik ben geen kind, en ook niet dom. Alleen wat in de war door deze hele situatie. Bovendien: wie is deze vrouw en wat doet ze hier? Hoe weet ze wie ik ben?

“Wie ben je eigenlijk? En hoe ken je mijn naam?” barst ik onbehouden uit. Dan verstijf ik van schrik. Hoe heb ik dat gedaan? Nog maar een paar tellen geleden kon ik geen geluid uitbrengen, wat niet zo vreemd is aangezien ik niet adem. Nu stel ik vragen zonder dat ik mijn mond kan voelen. Wat is hier aan de hand? Wat voor een plek is dit? Gaat de vrouw mij nu in de steek laten omdat ik tegen haar ben uitgevallen? Irritant als ze is, met dat zoetsappige lachje van haar, ze is wel mijn enige houvast.

Gelukkig heeft ze geen probleem met mijn reactie. Ze kijkt niet eens boos, maar klapt trots in haar handen en roept uit: “O, je hebt ook je stem gevonden! Dat is geweldig, echt geweldig. Ik wist dat je potentieel hebt, liefje, maar ik had nooit verwacht dat je zo sterk zou zijn. Dit is fantastisch! Ik kan niet wachten totdat...” Dan krijgt ze door dat ik

steeds gespannener raak en ze probeert mij op moederlijke toon te kalmeren: “Sorry, Lyf, lieverd. Je moet wel vol vragen zitten, en ik ratel maar door over jouw vooruitgang. Ik beloof je alles te vertellen, echt waar. Maar het zou misschien beter zijn als je probeert om eerst je lichaamsgevoel terug te krijgen. Ik weet hoe het is om het niet te hebben.”

“Lichaamsgevoel?” Ik ben zo verbijsterd dat ik mijn irritatie vergeet, net als mijn eis van daarnet dat ze mij eerst vertelt wie ze is. “Wat is dat in vredesnaam?”

“Lichaamsgevoel is dat je je lichaam kan voelen en bewegen.”

“Maar ... ik heb toch geen lichaam meer? Dat moet helemaal kapot zijn gegaan toen... Hoe kan ik dan...”

“Net als je met je stem en je ogen hebt gedaan, uiteraard,” zegt ze, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Ze kijkt blij en onbezorgd, alsof ik niet net heb gehoord dat ik dood ben en helemaal in de war ben, en... Ineens wil ik haar zó graag een klap geven! Ze is zo ongepast vrolijk. Ze zou wat meer medelijden mogen tonen, in plaats van aldoor dom staan te glimlachen.

Mijn linkerhand begint te tintelen en mijn ergernis zakt even snel als ze opgekomen is. Nu begrijp ik eindelijk wat de vrouw bedoelde. Als ik mijn lichaam zogezegd terug wil, hoef ik het alleen maar graag genoeg te willen gebruiken. Ik kijk haar aan en ze knikt mij lachend toe.

“Goed gedaan!” lees ik van haar lippen, en ik kijk direct weg. Haar overdreven lieve en bemoedigende gedrag maakt dat ik er terstond genoeg van heb, ook al zou ik blij moeten zijn met haar hulp. Ik kan mij nu beter op mijzelf concentreren en zorgen dat ik dat ‘lichaamsgevoel’ zo snel mogelijk terugkrijg, dan ben ik straks minder van haar afhankelijk.

Nu ik mijn linkerhand kan voelen, begin ik mijn aandacht op de rest van mijn lichaamsdelen te richten. Een voor een concentreer ik me op een deel, probeer het voor me te zien, en ik sta paf. Het enige van mij

dat zichtbaar is, is mijn linker onderarm, tot aan mijn elleboog, maar al kijkend verschijnt de rest van de arm. Die lijkt molecuul voor molecuul opgebouwd te worden. Dan verslapt mijn concentratie en flakkert mijn arm uit en aan, als een sputterende lamp.

Vanuit mijn ooghoek zie ik dat de vrouw haar hand ophoudt om mijn aandacht te trekken, maar ik negeer haar. In plaats van te luisteren naar wat ze te zeggen heeft, wens ik mijn ogen dicht en probeer mij voor te stellen hoe mijn lichaam zijn oorspronkelijke vorm aanneemt. Kijken zal mij alleen maar afleiden, ik kan het beter blind doen.

Het voelt raar. Het begint als een tinteling, net zoals dat eerder met mijn hand gebeurde. Maar het duurt even voordat ik er voldoende van overtuigd ben dat het lichaamsdeel waar ik me op focus stoffelijk aanvoelt. Langzaam krijg ik een arm terug, dan de andere. Daarna ga ik door met mijn voeten en benen. Tegen de tijd dat ik met mijn linkerknie bezig ben, heb ik de techniek te pakken. In sneltreinvaart neemt mijn lichaam vorm aan.

Mijn neus begint te jeuken en ik wil automatisch gaan krabben. Tegelijkertijd open ik mijn ogen. Ik kijk naar wat absoluut mijn eigen hand is; ik draag de ring die mijn ouders mij als afscheidscadeau hebben gegeven. Ook de rest van mijn zojuist opnieuw opgebouwde lichaam is precies zoals ik het mij herinner. Ik heb zelfs mijn donkerrode officiersuniform aan, helemaal zoals het was, tot aan de vale plekken op mijn laarzen toe.

“O!” Ik ben verbaasd om mezelf zo te zien. Ik had niet verwacht dat het zo echt zou zijn, zo helemaal zoals ik was. Ik ben te verbouwereerd om de vraag die in mij opkomt onder woorden te brengen, maar de vrouw begrijpt het zo ook wel.

“Dit is natuurlijk niet jouw fysieke lichaam. Dat is weg. Sorry, ik kan het niet mooier laten klinken dan het is,” zegt ze op verontschuldigende toon als mijn gezicht betreft. “In ieder geval is dat wat je nu hebt laten verschijnen jouw herinnering aan jouw lichaam. Ons bewustzijn houdt eraan vast nadat we ... verder gaan.”

“O.” Ik weet niet zeker of ik haar begrijp, maar ik zal wat ze mij heeft verteld moeten accepteren. Zij is hier duidelijk al langer dan ik. “Maar hoe kan het dat het zo echt lijkt? Mijn neus jeukt!”

Ze lacht hardop, en ik knijp mijn ogen samen om te laten merken dat ik het niet grappig vind.

“Sorry, liefje,” verontschuldigt ze zich weer. “Ik begrijp jouw reactie, maar je had je gezicht moeten zien toen jij je neus ging krabben en je je eigen hand zag. Maar goed, om bij ons onderwerp te blijven: het bewustzijn is een vreemd iets. Het houdt zo sterk vast aan de herinnering aan het fysieke lichaam, dat het inderdaad kan lijken alsof je jeuk hebt en dergelijke. Maar er zijn dingen die dit lichaam dat je nu hebt niet kan. Je hebt er wellicht het een en ander van opgemerkt.”

Nu ze mij op een volwassen manier aanspreekt ebt mijn irritatie weg. Er daalt een soort kalmte over mij neer, een acceptatie van het onvermijdelijke. Het is alsof iemand mij iets heeft toegediend dat mijn emoties afvlakt, om dit allemaal wat gemakkelijker te maken.

“Dat heb ik zeker. Om te beginnen heb ik geen hartslag. Volgens mij haal ik ook geen adem meer,” voeg ik eraan toe. “Nu ik er op let is het best wel raar. Tja, ik zal eraan moeten wennen, ik heb geen keus.”

Ik haal mijn schouders op en de vrouw lijkt onder de indruk.

“Je neemt dit allemaal opvallend kalm op. Heel rationeel. De meeste mensen van jouw tijd vinden het moeilijk om te accepteren dat ze, je weet wel, dood zijn. Ze worden boos, of wanhopig. Maar jij...”

Ik haal opnieuw mijn schouders op. Ergens ben ik heus wel boos, verdrietig ook, maar die vreemde kalmte heeft mij nog steeds in haar grip. Bovendien heb ik nooit de neiging gehad om mij tegen het onvermijdelijke te verzetten. De zaken staan er nu eenmaal zo voor. Ik zal ermee om moeten leren gaan, of ik het leuk vind of niet, zelfs al gaat het in tegen alles wat ik ooit over leven en dood heb geloofd. Ook al ga ik mijn fam... Ik schud die gedachte van mij af voordat ik haar helemaal onder woorden heb gebracht. Ik vermoed dat dit geen goed moment is

voor verdriet. Daarom verander ik van onderwerp zodat ik het niet meer hoef te voelen.

“Wie was je ook alweer? Ik heb het niet goed begrepen.”

“Dat komt omdat ik er niets over heb gezegd,” antwoordt ze droogjes, hoewel haar mondhoeken licht trekken, alsof ze deze hele situatie enorm grappig vindt. Zodra ze zichzelf voorstelt, verdwijnt haar gemuseerde uitdrukking: “Ik heet Seela. Ik ben, laten we zeggen, jouw gids hier in...”

“Het hiernamaals?”

“Zo noemen we het hier niet graag, maar voorlopig moeten we het ermee doen.” Ze kijkt mij verwachtingsvol aan, alsof ze mij uitdaagt om een nieuwe vraag te stellen. In plaats daarvan kijkt ik naar haar en neem voor het eerst de tijd om haar te bestuderen. Ze lijkt langer dan ik, maar dat is moeilijk met zekerheid te zeggen. Wellicht zweven we in het luchtledige en laat zij mij met opzet naar haar opkijken, ongetwijfeld om een soort autoriteit over mij op te roepen. Ik vraag mij af of ze haar mentale lichaam naar gelieven kan veranderen, aangezien ze, net als ik, er geen fysieke heeft. Haar glimlach verdwijnt als ze doorkrijgt dat ik haar bekijk. Haar blik doet onwillekeurig de rillingen over mijn rug lopen. Er zit iets vreemds in, iets gevaarlijks, maar voordat ik erachter kan komen wat precies is die uitdrukking verdwenen. Misschien heb ik het mij verbeeld. Met alles wat er gaande is, zou dat niet zo vreemd zijn.

Ik ga verder met mijn observatie. Seela's huid is enigszins lichter dan die van mij, die chocoladebruin is, maar haar haar is donkerder en krult meer. Ik kan haar niet mooi noemen, maar haar grote ogen hebben een – nu in ieder geval – warme blik die in contrast staat met haar ernstige gezicht. Nu ze niet meer glimlacht, kijkt ze streng, zelfs afkeurend. Ze houdt mijn blik vast op een bevelende manier, alsof ze me wil dwingen te spreken, zodat ze verder kan gaan met haar uitleg. In een vlaag van opstandigheid besluit ik om haar niet haar zin te geven. Is

het niet erg genoeg dat ik mij erin moet schikken dat ik dood ben? Geef mij dan alsjeblieft de tijd om het in mijn eigen ritme te doen.

Ik kijk van haar weg om mijn omgeving in mij op te nemen. Ik wens direct dat ik het niet had gedaan, want we zijn nergens. Letterlijk. Het enige dat ik kan waarnemen, is een diffuus wit licht. Het is overal, zelfs onder mijn voeten. Ik besef dat ik gelijk had toen ik dacht dat we wel eens in het luchtledige zouden kunnen zweven. Ik sta nergens op, ook al voelt het alsof het wel zo is. Ik probeer door het mistige licht heen te kijken om te zien in wat voor ruimte we ons bevinden, maar dat lukt me met geen mogelijkheid. Er zijn nergens muren te ontdekken, geen plafond en uiteraard geen vloer. Ik heb altijd geweigerd om zelfs een beetje geloof te hechten aan oude religieuze verhalen over het hierna-maals, gewoon omdat al die geloven het hebben over klaargestoomd worden voor de eeuwigheid. Ik haat dat concept. Het is te groot, te onmogelijk. Te fout. Dit hier lijkt daar een beetje op, in de zin dat het ook geen zichtbaar begin of einde heeft en dat de tijd stil lijkt te staan.

Ik kijk naar Seela met een zwaar gemoed. Mijn hoofd kan elk moment ontploffen van het proberen deze plek te begrijpen, of hoe ik het ook moet noemen, en ik stamel: “Wat... Waar?”

Nu ik haar weer nodig heb, verruilt Seela haar eerder afkeurende gezichtsuitdrukking voor een van medelijden. Ze geeft mij een geruststellend klopje op mijn hand.

“Het is goed, liefje. Je hoeft niet bang te zijn. Dit is niet je eindbestemming, maar een overgangsplaats, om het zo maar te noemen.”

“Een overgang waarheen? Naar ... de hemel?” Ik krijg het woord er met veel moeite uit. Het concept gaat tegen elke rationele gedachte in die ik ooit heb gehad.

Seela antwoordt ietwat aarzelend: “Eh, ja en nee, denk ik. De hemel ... is niet wat je denkt. Bovendien...” Ze stopt en bijt op haar lip, alsof ze al te veel heeft gezegd. Maar dat is nauwelijks mogelijk, ze heeft niets gezegd. Zodra ze verder praat, is het me duidelijk dat ze haar woorden heel zorgvuldig aan het uitkiezen is: “Hoor eens, ik kan je niet vertellen

waar je hierna heen gaat. Wat ik je wel mag zeggen, is... Maar zal ik het eerst wat prettiger voor je maken? Ik vind het niet vervelend hier, maar het is duidelijk dat deze plek ongemakkelijk voor jou is.”

Ik knik, dankbaar voor haar aanbod. Aan de andere kant vraag ik mij af of ze er daadwerkelijk iets aan kan doen. Ze lacht me toe en maakt een gebaar.

Alles begint meteen te veranderen. Een paar stappen van ons vandaan wordt het licht als het ware dikker en lijkt in een muur te veranderen, een ronde, als in een kamer zonder hoeken. Onder mijn voeten verschijnt een soort vloer. Hij is doorschijnend, alsof hij van melkglas is gemaakt, maar dat vind ik niet erg. Ik ben allang blij dat ik echt ergens op sta, ook al weet ik dat het nep is. Ik kijk op en zie geen plafond, alleen dat eindeloze licht.

“Zie het maar als een herinnering,” beantwoordt Seela mijn vragende blik. “We mogen het ons dan wel gemakkelijk maken, maar ik kan je niet helemaal laten vergeten waar je bent, zie je?”

Ze wacht mijn reactie niet af voordat ze een tweede gebaar maakt, waarop twee stoelen uit de ‘vloer’ groeien. Het zijn witte, totaal ergonomische en aantrekkelijk aandoende zetels, die hier net zo uit de toon vallen als, zeg maar, een ruimteschip zou doen.

“Zullen we?” vraagt ze met een uitnodigend gebaar richting de stoelen.

“Eh, goed, ja, bedankt.”

Ik zie het nut van zitten niet in, maar doe het toch. Dit is niet het moment om Seela te beledigen, aangezien zij de enige is die mij kan vertellen wat er precies aan de hand is. Ik weet niet of ik verrast moet zijn dat de stoel net zo prettig zit als hij eruit ziet. Wel voel ik een vreemd soort opluchting. Niet omdat ik moe was van het staan, maar om hoe normaal dit voelt in vergelijking met al het andere.

Seela onderbreekt mijn gedachtegang. “En, wat vind je ervan? Beter zo, toch?”

“O, zeker. Maar hoe heb je het eigenlijk gedaan?” Ik was te druk met het zien van het hele gebeuren, maar nu ben ik er nieuwsgierig naar hoe ze het voor elkaar heeft gekregen. Ik zit hier op deze stoel en beseft eens te meer hoe onmogelijk deze situatie is. Bovendien is er nog iets anders dat ik mij begin af te vragen: “Kan ik dit ook?”

“Nou,” Seela twijfelt. “Niet echt. Of eigenlijk: niet nu. Het hangt af van... Ik mag je nog niet zoveel vertellen. Er is nog... Je moet...” Ze lijkt naar woorden te zoeken, of misschien probeert ze te beslissen hoeveel ze mag zeggen. Uiteindelijk vraagt ze: “Waarom vertel je mij eerst niet wat je vroeger dacht dat er gebeurde wanneer iemand overlijdt?”

Haar vraag komt als een verrassing. Waarom wil ze dat weten? Kan ze mij niet gewoon vertellen hoe het zit, zodat ik verder kan? Ze kan nooit van plan zijn om mij hier voor altijd vast te houden, toch? Waarom zou ze hier anders zijn, dan om mij verder te helpen? Ik kijk haar vragend aan en krijg een stralende glimlach terug. Ze is duidelijk blij met de strategie die ze heeft gekozen. Mij bevalt die absoluut niet. Om haar vraag te beantwoorden, zal ik over mijn leven moeten nadenken. Ik weet dat het pijn gaat doen, aangezien ik gedwongen word om aan mijn familie te denken, maar ik heb geen keus. Niet als ik een antwoord op mijn vragen wil.

Ik sluit mijn ogen om mijn gedachten helder te krijgen en mij de stem van mijn vader makkelijker voor de geest te halen. Voor een moment is het alsof hij naast mij staat. Mijn niet kloppende, niet bestaande hart breekt bij het horen van zijn stem, die zegt: ‘Niemand weet wat er gebeurt, Lyf. Je zult zelf moeten bepalen wat je gelooft.’

Ik glimlach ondanks mijn pijn. Dat was zó mijn vader! Ik heb er bijna mijn hele leven over gedaan om zijn weigering mij voorgekauwde antwoorden te geven te kunnen waarderen. Hij wilde mij dwingen om zelf te bepalen wat ik dacht. Net toen ik doorkreeg hoe bijzonder dat aan hem was, moest ik zo nodig doodgaan. Bij die gedachte krijg ik wat als een steek in mijn maag voelt. Ik verwacht dat ieder moment de

tranen over mijn wangen gaan rollen, maar helaas: ik had kunnen weten dat ik die hier niet heb, net als ademhaling en een hartslag.

Seela kijkt mij aan en trekt vragend haar wenkbrauwen op. Haar gezicht staat neutraal, maar toch maakt haar blik mij nerveus. Ik lees er een soort afkeuring en ongeduld in, boosheid zelfs, maar zonder de machteloosheid die daar vaak bij hoort. Integendeel, ineens lijkt ze mij heel machtig toe, alsof ze in staat is om mij vreselijke dingen aan te doen.

Concentreer je, Lyf, vermaan ik mezelf. Stop met herinneringen op te halen en geef die vrouw wat ze wil.

“Nou, het is bekend dat het bewustzijn buiten het lichaam kan treden, maar...”

“Jij geloofde het niet.”

“Het gaat niet om geloven,” antwoord ik, gepikeerder dan ik van plan was. Ik verontschuldig mij onmiddellijk: “Sorry, ik wilde niet zo uitvallen. Dit is een ongemakkelijk onderwerp op dit moment. Ik heb nooit nagedacht over of het bewustzijn kan voortleven nadat het lichaam, je weet wel, dood is.”

“Toch ben je hier.”

Seela blijft mij aankijken en wacht duidelijk totdat ik doorga.

Met de moed der wanhoop begin ik: “Mijn vader...” Ik moet even stoppen. Het woord uitspreken alleen al doet pijn. Dan herpak ik mij en vervolg: “Hij was – is een amateurhistoricus. Zijn passie ligt in de oude religies. Hij heeft mij veel verteld over wat mensen geloofden dat er na de dood gebeurt. Ik bedoel niet alleen vroeger. Ik weet dat er groeperingen zijn die nog steeds een religie aanhangen, maar wij deden dat niet. Al die verhalen waren voor mij te verwarrend en er zijn er zoveel van. Mijn vader zei dat ik zelf moest kiezen wat ik geloof, dus koos ik ervoor om niets te geloven en gewoon af te wachten. Maar ik had nooit verwacht dat ik er nu al achter ging komen.”

Na deze bekentenis kijk ik Seela angstig aan. De blik die ik nu al twee keer in haar ogen heb gezien, maakt mij voorzichtig ten aanzien

van haar. Ze lijkt echter geen probleem te hebben met wat ik heb gezegd. Nu ik erover nadenk, besef ik dat ze een paar keer ernstig heeft geknikt terwijl ik sprak, vooral toen ik het had over de oude geloven en mijn bekentenis dat ik er zelf geen heb. Misschien klinkt er daarom spijt door in haar antwoord. "Ja. Jammer genoeg is dat vandaag de dag meestal het geval. Dat is het probleem met mensen. Hoe verder de wetenschap voortschrijdt, hoe minder behoefte zij hebben om in iets te geloven dat buiten de fysieke realiteit ligt en dat verder reikt dan hun mensenleventje." Ze schudt haar hoofd, alsof ze verbijsterd is over zoveel domheid. "Dat is jammer, heel erg jammer. Ze hebben geen gevoel voor het mysterie van het leven, geen idee dat ze bij iets horen dat groter is dan zijzelf. Ach, ja, het is wat het is. Jouw heelal werd geschapen om te evolueren, en er zijn strikte regels tegen het in de weg staan van die evolutie, ook al bezorgt niet ingrijpen ons nogal wat ongemak."

Dan stopt ze met praten en staat met een somber gezicht in stilte te peinen en ik vraag mij af wat alles wat ze net heeft gezegd met mij te maken heeft.

Ik wacht totdat ze weer wat zegt, maar ze lijkt ver weg met haar gedachten. Daarom hervat ik het om mij heen kijken om te zien of ik deze keer wel kan ontwaren wat zich achter dat licht, dat ons omringt, bevindt. Er is nog steeds niets, alles bestaat uit licht. Ik kan met mijn beste wil niet begrijpen hoe de stoel waar ik op zit zo echt kan lijken. Zal de muur ook vast aanvoelen? Zal Seela het vervelend vinden als ik opsta om die aan te raken? Ik kijk naar haar uit mijn ooghoeken. Haar blik staat op oneindig; ze lijkt compleet van de wereld. Langzaam sta ik op, zonder haar uit het oog te verliezen, maar ze reageert niet, zelfs niet als ik naar de dichtstbijzijnde kant van de muur van licht loop en er mijn hand op leg.

Hij voelt vreemd aan, stoffelijk, maar toch ook niet helemaal. Als ik er tegenaan duw, geeft hij mee, alsof hij elastisch is. Ik druk mijn vingers diep in de oppervlakte in een poging er een scheur in te maken, in

de hoop dat ik dan zal kunnen zien wat er aan de andere kant ligt. Het werkt niet. Dat was te verwachten. Seela zei al dat dit een overgangsplaat is. Als ik in mijn eentje hier weg zou kunnen komen, dan was er vanaf het begin een deur geweest. Dan bedenk ik dat er misschien geen 'andere kant' is in deze plek van licht. Misschien is dit helemaal geen plek, maar een dimensie in zichzelf. Veel wetenschappers geloven in het bestaan van verschillende dimensies, en zelfs in verschillende universa; en Seela maar zeggen dat mensen in mijn tijd nergens in geloven, denk ik wrang. Als puntje bij paaltje komt, is het bewijs voor het bestaan van een multiversum, zoals sommigen het noemen, op zijn best indirect. Of deze situatie zou als bewijs moeten dienen, maar dan zou ik deze wetenschap met niemand kunnen delen, afgezien van Seela. Alleen weet zij duidelijk allang datgene wat er ook hierover te weten valt.

Ik kijk nogmaals om mij heen. Ben ik echt in een andere dimensie? En als dat zo is, is die speciaal voor mij geschapen? Hoe is dat mogelijk? Krijgt iedereen die in een situatie als die van mij verkeert een eigen kleine dimensie? Zal ik ooit iemand zien behalve Seela zolang ik hier ben? Plotseling begint al dat wit om mij heen mij op de zenuwen te werken, of liever gezegd: het is de gedachte om nooit iemand anders te zien die mij dwarszit. De vraag waar ik ben, is niet belangrijk meer. Het kan mij niets meer schelen. Ik wil hier alleen maar weg, zodat ik verder kan naar waar het ook is waar ik hierna naartoe hoor te gaan.

Ik loop opnieuw naar mijn stoel, die tegenover de enige persoon staat die mij op dit moment kan helpen. Maar Seela is nog diep in gedachten en reageert niet meteen, ook al ben ik bepaald abrupt gaan zitten. Dat is niet zo vreemd, besef ik direct nadat ik het heb gedaan. Het is namelijk helemaal geluidloos gegaan. Er was niets te horen, zelfs niet het kleinste kraakje vanuit de stoel. Wat niet meer dan logisch is, aangezien die van licht is gemaakt en licht geen lawaai maakt. Ik neem aan dat het beleefder zou zijn om te wachten totdat ze uitgepeinsd is, maar daar heb ik het geduld niet voor. Ik schraap mijn keel om haar

aandacht te vragen, in de hoop dat ze zich niet al te zeer aan de onderbreking zal ergeren. Maar ze kijkt me juist glimlachend aan en knikt om aan te geven dat ik mag spreken.

“Eh, Seela, eerder zei je dat dit een overgangsplaats is,” begin ik voorzichtig. Ik ben meestal niet geneigd om mijn vragen binnen te houden, maar het besef dat ik totaal afhankelijk van haar ben, maakt mij voorzichtig.

“Wat, wil je nu al weg?”

Ik begrijp dat ze een grapje maakt en ik schenk haar een aarzelend lachje.

Zij lacht terug, maar dan wordt haar gezicht ernstig en zegt ze met diepe stem: “Dat kan, Lyf. Maar je hebt nog een keuze te maken, en jouw volgende bestemming hangt af van wat je kiest. Bovendien wordt dat je eindbestemming. Ik zou dus maar heel goed nadenken voordat je een beslissing neemt.”

“Dat zal ik doen,” beloof ik. Die belofte kan ik houden. Het is niet bepaald de eerste keer dat ik een beslissing moet nemen die de rest van mijn leven zal bepalen. Dat mijn vorige keus mij hier heeft doen belanden, had ik nooit kunnen voorzien en zegt niets over hoe goed ik in staat ben om een weloverwogen keus te maken.

Seela schudt haar hoofd en kijkt mij aan op een manier die alleen treurig genoemd kan worden.

“Ik weet dat je dat wilt, Lyf. Ik weet dat je denkt dat je het kan. Maar zo doen we dat hier niet met mensen zoals jij.”

“Mensen zoals ik?” Ik kan het niet helpen dat ik beledigd ben. Wat kan ze hier in vredesnaam mee bedoelen?

“Ja, mensen zoals jij. Mensen die zonder een geloof zijn opgegroeid. Het probleem is niet zozeer dat jullie hier zonder verwachtingen aankomen, het gaat erom dat jullie geen enkel benul hebben van wat ‘gelooven’ inhoudt. Jullie denken dat de mensheid alles kan weten en kijken neer op mensen die geloven zonder te hoeven zien. Wist je dat